

A V A R E E D

High Hopes

WHITESTONE HOSPITAL

Dream
válogatás

CSUPÁN EMBEREK VAGYUNK, AKIK IGYEKEZNEK A MAXIMUMOT NYÚJTANI. DE NÉHA EZ SEM ELÉG...

Laura Collinsnak sikerült! Élete legnagyobb vágya teljesül, amikor állást kap az ország egyik legtekintélyesebb kórházában, a phoenixi Whitestone Hospitalban.

Laura az új rezidensek egyike, és hamarosan rá kell döbennie, hogy álmai állásáért kénytelen lesz a végsőkig feszegetni a határait. Nincs más választása, most mindent bele kell adnia. Ám a hosszú munkaidő, az alváshiány, az egymást követő nehéz döntések és a megindító sorsok, amikkel napról napra találkozik, túl sokat kivesznek belőle.

És mintha mindez még nem lenne elég, ott van dr. Nash Brooks, a szívsebészeti osztály ifjú titánja is. Nash kiváló szakember, rendkívül vonzó, ráadásul a mentora – egyszóval abszolút tabu!

Laurának szembe kell néznie azzal, legyen szó akár a betegeiről, akár a szív ügyeiről, hogy a fájdalom néha elkerülhetetlen.

A V A R E E D

olyan történeteket ír, amiket ő is szívesen olvas: Young Adult könyveket komoly, de fontos témákkal, romantikus New Adult könyveket és fantasyregényeket. Frankfurt am Main közelében él férjével és lányával. Még tanárképző tanulmányai alatt döntött úgy, hogy papírra veti gondolatait, és el sem tudja képzelni, hogy valaha is abbahagyja.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.avareed.de

www.facebook.com/DreamValogatas

www.facebook.com/DreamKonyvek

„Hihetetlenül lebilincselő az író stílusa, és imádom, hogy kórházban játszódik a történet. Ava Reed kitűnő érzékel mutatja be ezt a világot, és alaposan belemélyed a témák boncolgatásába, a fájdalom, a veszteség és remény körforgásába. És bár valóban érzékeny és komoly kérdésekkel szembesülünk, ezeket nemcsak hogy nagyszerűen kidolgozta, de emberséggel és érzékenységgel töltötte meg őket.”

AMAZON

„A középpontban Laura és Nash áll. És istenem, egyszerűen imádom őket! Még akkor is, ha Nashnek néha egy kis időbe telik, hogy lendületbe jöjjön. Laurának ezzel szemben annál több az energiája. Ők ketten nagyon jóérzésű és érzékeny emberek. Emellett a szerző rendkívül jól oldja a feszültséget a mellékszereplőkkel, néha alig tudtam abbahagyni a nevetést.”

BARNES&NOBLE

„Ava Reed egyszerűen elképesztő. Neki köszönhetem, hogy ennyire megszerettem az olvasást. Ő az oka annak, hogy a könyvek segítenek elmenekülni a valóság elől. Mesterien váltja ki a legerősebb érzelmeket belőlünk, szinte kézen fogva vezeti végig az olvasókat a történeten, így könnyen beleéljük magunkat a szereplők mindennapjaiba. Velük együtt szenvedtem, sírtam, és ezt a könyvet igazán a szívembe zártam.”

GOODREADS

*Dream
válogatás*

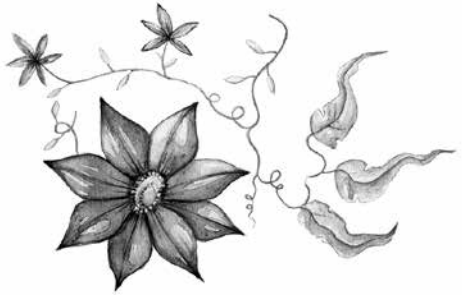
A V A R E E D

High Hopes

WHITESTONE HOSPITAL

— részlet —

Dream
válogatás

1. fejezet

Laura

– Most már igazán felbonthatnád azt a nyamvadt borítékot! Ne kényszeríts, hogy a reptérre menjek, és felszálljak egy gépre, Laura Elizabeth Collins! Hajnali öt múlt, négy óra múlva egy fontos fotózásra várnak.

Félig nevetve, félig kétségbeesetten grimaszolok, miközben Jess tűkön ülve vár rám, és a Skype videochat ablakából bámul az arcomba. Annyira sajnálom, hogy felébresztettem, de muszáj volt látnom, és kicsit beszélnem vele. Szükségem volt egy darabkára abból a megingathatatlan magabiztosságból, amit csak Jesstől kaphattam meg.

– Na, gyerünk! Mitől félsz? – teszi hozzá, és szinte érzem, ahogy finoman belebokszol a karomba; amit akkor tenne, ha itt lenne velem.

– Hogy őszinte legyek... például attól, hogy a végén még tényleg fogod magad, és csak azért átjössz Berlinből Kaliforniaiba, hogy szétrúgd a seggem.

Látom, ahogy a nővérem elvigyorodik, megdörzsöli a szemét, és hangosan felsóhajt.

– Rajta! Csináld! Mint ahogy a ragtapaszt szokás: számolj háromig, aztán zsupsz, gyorsan és fájdalommentesen tépd fel! Biztos vagyok benne, hogy felvettek!

Úgy döntök, inkább nem szólok, hogy a ragtapaszt le szokás tépni, és nem fel. Ehelyett ide-oda forgatom a levelet, végigsimítok rajta az ujjammal, és azon morfondírozom, vajon

készen állok-e a benne lévő válaszra. Az utam egy szakasza ugyanis ezzel kijelöltetett, csak még azt nem tudom, melyik irányba. Kész őrület!

– És mi van, ha mégsem? – kérdezem szórakozottan. Mi van, ha nem vettek fel? Ha nem mehetek arra a helyre, ahova már évek óta vágyom?

– Édesem, az egyetemet az évfolyam harmadik legjobbjaként zártad, és az ország két legkiválóbb kórházától kaptál ajánlatot. Annyi minden vár rád, amiért átkozott keményen meg is dolgoztál, úgyszólván rajta!

Tekintetem az éjjeliszekrényen lévő két, Philadelphiából és Baltimore-ból érkezett levélre vándorol. A Johns Hopkins azt írta, szívesen alkalmaznának engem. Már a pusztán gondolatától, hogy valójában repesnem kéne az örömtől, én mégsem teszem, egy hálátlan, elkényeztetett döngék érzem magam. Pedig nagyon is hálás vagyok. Mindent megtettem azért, hogy a Stanford Egyetem Orvostudományi Karát kitűnő eredménnyel zárjam, és hogy jó orvos legyek belőlem. Éveken át az összes létező akadályt leküzdöttem, nemcsak a tanulmányaim alatt, hanem azután is; motivációs leveleket fogalmaztam, a felvételi elbeszélgetésen is megfeleltem, szóval igazán minden beleadtam. Most pedig március vége van, az első visszajelzések máris befutottak, időközben az is, amelyikre oly régóta vártam, és erre tessék, napok óta nem merem kinyitni.

– Anya és apa is Phoenixben ismerkedtek meg, egy orvosi kongresszuson – suttogom, amit persze Jess is tud, és nagyot nyelek. – Szóval nem is a kórház, inkább a hely miatt szeretnék odamenni. Én... én egyfolytában csak erre gondolok, annyira hiszek és reménykedem benne, hogy így valamelyest talán közelebb lehetek hozzájuk; és attól félek, hogy újra elveszítem őket, ha nem dolgozhatok ott.

– Tudom. – Nemcsak nekem szorul el a torkom, hanem Jessnek is. Kristálytisztán hallom, és e pillanatban már tényleg borzasztóan sajnálom, hogy a kilenc órányi időeltolódás ellenére felhívtam. Hogy nemcsak felébresztettem, hanem továbbra sem hagyom aludni, innen, San Franciscóból; ráadásul arra emlékeztetem, amit túlságosan is korán elveszítettünk. Illetve akiket elveszítettünk. – Szóval ezért hívtál engem, és nem Logant. – Röviden bólintok, mégis biztos vagyok benne, hogy látja.

Logan szeret minket, mi is szeretjük őt, de az öcsénk igyekszik az anyával és apával történektől olyan távol kerülni, amennyire lehet. Olyan messze, hogy elfelejthesse, mert túlságosan fájdalmas. Jóllehet a szüleink miatt lett rendőr, hogy ő is ugyanúgy kivegye a részét, ha csak kis mértékben is, az igazságtalanság és a gyűlölet rákfenéje elleni küzdelemből, úgy érzem, nem igazán értene engem. Vagy nem akarna megérteni. Azt, hogy milyen átkozottul hasonlít rám, megpláne nem vallaná be soha az életben.

– Laura, te már annyi mindent elértél! Én pedig elfogadtam, hogy pont olyan vagy, mint ők voltak. Azt, hogy az orvostudományit választottad, hogy ezt az egész szarságot képes vagy bevállalni, sőt még azt is, hogy azon morfondírozol, talán egyszer Afganisztánba, Szíriába vagy más országokba méz embereknek segíteni. Úgy, ahogy azt a szüleink is tették. Komolyan, én réges-rég megbékéltem ezzel. Azt akarom, hogy boldog légy, és én... büszke vagyok rád! Mindegy, mi áll abban a levélben. – Jess mélyen beszívja a levegőt, majd kifújja, és halk, akadozó hangon folytatja: – Ahogy anya és apa is büszkének lennének rád.

Felnézek, és látom, ahogy a szeme sarkából gyorsan elmorzsol egy könnycseppet, aztán újra rám mosolyog.

– És abban is biztos vagyok, hogy borzasztó mérgesnek lennének rám, mert nem akadályoztalak meg ebben. – Együtt

nevetünk, ég a szemem, és mióta a levél a postaládában landolt, ez az első alkalom, hogy nem félek.

Jess a szája elé tartott kézzel ásít, amitől a lelkiismeret-furdalásom csak még nagyobb lesz.

– Ne haragudj, nem akartalak felébreszteni, csak...

– Hagyd! Semmi baj – szakít félbe, és a szívére teszi a kezét. – Bárcsak ott lehetnék melletted! Már csak nyolc hónap, és újra ott leszek.

– Köszönöm, Jess!

– Szívesen, bármikor! – Majd a borítékra mutat. – Na mi lesz? Kinyitod végre?

– Igen, azt hiszem. De előbb átmegyek Joshhoz.

– Mi? Ezt nem teheted velem! Ez nem fair!

– Azonnal írok neked, amint megtudom az eredményt. – Nővérem a kíváncsiság és a hitetlenség keverékével néz rám. Majd nagyot sóhajt, és végigsimít hosszú szőke haján. Tisztában van vele, hogy nemcsak azért hívtam fel, mert ő mindig megért, hanem azért is, mert vágyom a társaságára. Mert hiányzik nekem. És mert hiányoznak a szüleink. Baromi sok okot felsorolhatnék, miért hívtam, de az biztos, hogy nem azért, mert nélküle nem tudnám ezt a levelet kinyitni. Vagy nem kizárólag azért.

– Jól van. De jaj neked, ha megfeledekezel rólam!

– Soha!

– Ja, úgy, mint tavaly, mikor a közös albérletből kiköltöztél, és egyszer csak önálló lakást béreltél San Franciscóban? Vagy amikor megtudtad a vizsgáid eredményét? Vagy amikor mellékállásban kezdtél dolgozni, és elvállaltad annak az elsősegélynyújtó tanfolyamnak a vezetését? Vagy amikor Eddie meghalt? – számolja az ujjain, felsorolva minden egyes eseményt, amit csak utólag mondtam el neki.

– Tudod, hogy nem sokáig maradok ebben a városban. Josh miatt. De mindent mást elmondtam.

– Igen, úgy egy fél évszázaddal később. Már hetek óta dolgoztál, a teknősünk pedig három hónapja elpusztult. De te nem szóltál volna, csak, amikor pár nappal karácsony előtt rákérdeztem, mi van Eddie-vel.

Erre ismét csupán egy grimasz a válasz.

– Jól van, felfogtam – válaszolom. – Majd beírom a mobilomba. Most elégedett vagy?

Jessnek szemtelen vigyorra húzódik a szája, majd ismét hangosan ásít.

– Nagyon.

Oké, emlékeztető elmentve. A mobilom holnap majd figyelmeztet.

– Aludj jól, nővérkém! Ja, és sok sikert a fotózáshoz!

– Csak azért imádkozom, hogy még egy órácskát tudjak aludni, és ezúttal ne hagyjam itthon a fényképezőgépet. Remélhetőleg a modellek sokkal kipihentebbek lesznek nálam. – Miközben nyelvet ölt rám, szórakozottan megrázom a fejem, és bezárom az ablakot a chaten. Olyan nagyon hiányzik Jess, már alig várom, hogy újra láthassam. Úgy értem igaziból, szemtől szemben, nem csak itt a képernyőn.

A laptop kattánása, ahogy becsukom, valahogy túlságosan hangosnak tűnik az üres szobában, utána pedig nem marad más, csupán a síri csend. Amit néha szeretek, néha viszont túl soknak érzek. Túl soknak, túl hangosnak, túlságosan nyomasztónak. Mint ahogy ebben a pillanatban is. Amikor az embernek nincs más választása, mint azokra a gondolatokra és érzésekre figyelni, amiket egyáltalán nem szeretne meghallani.

Még csak nyolc óra, és én máris pizsamában ücsörgök ebben a kicsi lakásban. Péntek este. Normális esetben ez nem lenne olyan nagy ügy, de ma valahogy rossz érzéssel tölt el. Pedig szeretem kényelembe helyezni és kényeztetni magam, az egyetem ideje alatt ugyanis szinte semmi időm nem volt

aludni, pihenni, enni, és sajnos fotózni és olvasni sem. Úgy értem szépirodalmat vagy verseket, nem vaskos köteteket az emberi testről, telis-tele hasznos információkkal. Úgy általában véve nyugodtan kijelenthetjük, hogy az orvosi úgymond a teljes magánéletemet gallyra vágta, kész csoda, hogy a Josh-sal való kapcsolatomban még úgy-ahogy fennmaradt.

Josht a Stanfordon töltött idő első felére alatt ismertem meg, a másodikban lettünk egy pár. Fogalmam sincs, vajon egyszerűbb lett volna-e, ha nem vált közben szakot. Az orvostudomány azonban őt egyáltalán nem elégítette ki úgy, ahogy engem. Még akkor sem, ha alapvetően jó jegyei voltak, és eleinte azt hitte, tényleg ezt akarja csinálni; egyszerűen nem passzolt hozzá. Orvosnak lenni ugyanis messze van attól, hogy percre pontosan lejár a munkaidőnk, attól meg pláne, hogy csak úgy letudjuk a munkát. Ehhez túlságosan is nagy a felelősség és a befektetett energia, ami ezzel együtt jár.

Így hát Josh a második félévben átiratkozott a jogra, azonban azt sem bírta sokáig. Túl megerőltetőnek találta. A városba költözött, távol Stanfordinál, közvetlenül a San Francisco Állami Egyetem mellé, ahol jelenleg is közgazdaságtudományt hallgat, ráadásul néhány hónap múlva diplomázik. Ez az oka annak, miért költöztem ki a kampuszról, és jöttem ide rögtön a legfontosabb vizsgáim után. Így legalább pár hónapig még Josh közelében lehetek, mielőtt rezidensként munkába álllok.

Mert nem maradok itt. Kalifornia mindig is csak egy köztes állomás volt számomra, és soha eszembe sem jutott, hogy örökre itt maradjak. Josh is tisztában van ezzel. Az első dolgok egyike volt, amit annak idején elmondtam neki, de mindig is úgy gondolta, hogy megoldjuk, és majdcsak lesz valahogy. Ám biztos vagyok benne, hogy a mai napig nem tud ezzel mit kezdeni.

Josh jövőbeli tervei ugyanis pontosan az adott hét utolsó napján véget érnek. Bár egyszer halványan utalt rá, hogy szívesen velem tartana, bárhol legyen is az, ahová megyek, de nem tudom, komolyan gondolta-e, vagy ha mégis, elvárhatom-e ezt tőle egyáltalán. Imádja ezt a várost.

Azt pedig már végképp nem tudom, egy távkapcsolat hosszú távon vajon működőképes lehet-e. Hogy tudnék-e ilyenben élni, vagy hogy egyáltalán akarnám-e.

De mivel Josh az aggodalom semmilyen jelét nem mutatja, úgy döntöttem, egyelőre én sem agyalok ezen annyit. Még ha átkozottul nehezemre esik is – és állandóan azon kattogok, vajon Josh valóban az a személy-e, akire szükségem van az életemben. Csak hát, már olyan régóta része az életemnek, hogy nagyon furcsának tűnik elképzelni nélküle.

Ma este egy nemsokára esedékes vizsgára kell készülnie, én meg közöltem, hogy semmi gond, pedig már hetek óta nem láttam. De nemcsak a vizsgaidőszaka miatt, hanem azért sem, mert az utóbbi időben nem igazán voltam itt fejben. Mondhatni nagyon nem, és sokszor nem voltam önmagam.

Pillantásom most ismételten a kezemben lévő borítékra esik, amit időközben nyirkos ujjaimmal szinte teljesen öszszegyűrtem. Fogom a napsárga takarón lévő laptop melletti telefont, és írok Joshnak.

Szia! Remélem, jól haladsz. Tudom, hogy mára nem beszélünk meg, csak gondoltam, hátha szükséged lenne egy kis szünetre. És egy kis szusira. Nem maradnék sokáig, csak... megérkezett a levél. Már pár napja. És jó lenne, ha együtt bontanánk fel.

Csak így spontán. Ez azért vicces. A spontaneitás ugyanis valami olyasmi, ami egyáltalán nem tartozik az erősségeim közé, bár időnként rám tör, anélkül, hogy tudnám az okát. Vannak napok, amikor totál úgy érzem magam, mint egy két

lábbon járó ellentmondás. Mintha egy egyenlet volnék, amit nem lehet megoldani, mégis kell, hogy legyen valami értelme és megoldása. Nem vagyok tökéletes. És ez így van rendjén.

A válaszra várva kikászálódok az ágyból, a levelet és a mobilomat az előszobában lévő komódra teszem. Biztos vagyok benne, hogy Joshnak nincs ellenére egy rövid randi velem. Itt lakik nem messze, útközben gond nélkül be tudom szerezni a beígért kaját. A Grant Ave-n található az egyik legjobb szuszizó, amit ismerek.

Így hát bevetem magam a fürdőszobába, kibontom a copfom, és kifésülöm a hajam.

A régi kerámia mosdó feletti, kerek tükörben szemlélem magam, lassan balra, majd jobbra fordítom a fejem. Szűr-késkék szemem a fürdőszobai világításnak köszönhetően sötétebbnek látszik, mint a valóságban, szőke hajam hullámokban omlik a vállamra, egész a kulcscsontomig. Egészen szokatlan látvány, mivel sokkal jobban szeretem, ha egyenes, ma azonban egész nap be volt fonva. Az előttem lévő kép anyára emlékeztet. Túlságosan is. Olyan nagyon szerettem őt, és olyan nagyon hiányzik, hogy a halálát még mindig képtelen vagyok elviselni. Legalábbis nem túl gyakran esik meg velem. Annyi év elteltével sem.

Nagyot nyelek, majd kontyba csavarom a hajam, az arcomat pedig gyorsan hideg vízzel hűtöm. Mielőtt a pizsamafelsőm is lecserélném valami kimenős ruhára, rövid pillantást vetek a mobilomra. Mindjárt lemerül.

– Fenébe! – dűnnyögöm az orrom alatt, a nyamvadt töltőt keresve. Tegnap még itt láttam valahol a komódon. A káosz, ami ott van, azonban párját ritkítja, sürgősen ki kellene takarítanom. Őrület, mennyi holmi tud összegyűlni ilyen rövid idő alatt, apróságok, amiket az ember csak letesz valahová, azt gondolva: *Ezt majd elintézem később*. Ebből a későbből az-

tán hetek lesznek, és egy Ó, *ez még mindig itt van!* felkiáltás. Majd végül egy: *Most már úgylis mindegy.*

Felnyögök, és megnézem az ágyon, az éjjeliszekrényen, valamint a fényképezőmet, a könyveimet és a régi családi fotókat rejtő polcon. Ezt a területet viszont olyan katonás rendben tartom, hogy egy pillantás is elég ahhoz, hogy lássam, itt biztosan nem találok. Egy pillanatig csípőre tett kézzel állok a háló közepén, amit csak egy kis bambusz paraván választ el a nappaltól. Aztán megpördülök, tekintetem a szoba rejtett zugait pásztázza. A bevetett ágyat, amin a takaró ennek ellenére gyűrötten hever, a kis asztalkákat, a bolyhos szőnyeget előtte, a tálalót. A fenébe, még az ágy alá is benézek, pedig ott aztán a porcicákon és hajcsatokon kívül még soha nem találtam semmit. A nappaliban sincs, a konyhában csak a mosatlan edény tornyosul, mivel a mosogatógép is bementa az unalmast a múlt héten.

Mégsem kereshetem egész este azt a kábelt.

Már csak hat százalék, és semmi üzenet Joshtól. Na jó, várak, míg a mobilom teljesen kikapcsol, aztán megyek, szerzek egy új töltőt, némi szusit, és meglepem a barátom. Ha nem érrá, vagy épp nem alkalmas neki, majd biztos mondja, akkor legalább sétáltam egy jót este.

Így hát fogom a telefont, magammal viszem a fürdőbe, és a vécéartályra teszem, mivel az egész helyiség kábé akkora, mint egy cipősdoboz, majd felkenek némi arckrém. Egy kis szempillaspirál, egy fújásnyi parfüm, és máris jobban érzem magam.

A szemem sarkából még látom, hogy felvillan a kijelző, mire a mobilom után nyúlok. De túl gyorsan és túl pontatlanul. A telefon lecsúszik, mert nem sikerül elkapnom, és az összevevissza hadonászásom, amivel elvileg meg kéne állítanom a zuhanást, sem segít. Épp ellenkezőleg.

Leesik.

Egyenesen bele a vécébe.

A hangos csobbanást egy halk glugy-glugy követi, amit tátott szájjal, döbbsen figyelek, és teljesen magamon kívül pislogok a vécécsészébe.

– Ne, ne, ne! – kezdem suttogva, aztán minden egyes szónál egyre kétségbeesettebben. Mindaddig, míg fel nem fogom, mi történt az imént, és riadt gyorsasággal dugom a kezem a vízbe, hogy megmentsem a mobilom. Közben tisztára az az érzésem, mintha egy tehénen kellene végbélvizsgálatot végezni. Bár fogalmam sincs, az valójában milyen érzés, bizonyára melegebb és szűkebb ennél, de szinte biztos vagyok benne, hogy ugyanilyen síkos és nedves, mint ez itt. De nem számít. Orvosként megtanultam, hogy bizonyos dolgokat jobb figyelmen kívül hagyni. Egy ősrégi vécékagyló tartalma csak nem lehet akadály, hogy életet mentsek. Ez esetben az okostelefonomét, aminek a kijelzője pontosan abban a másodpercben sötétül el, amikor elérem. Mintha csak azt akarná mondani, hogy késő, ezt elcsesztem.

Szuper. Igazán szuper.

– A szaros mindenit! – szitkozódok, miközben tisztában vagyok a kijelentésem kétértelműségével, ahogy a teljesen elázott, csöpögő izét a kezemben tartom. Pániktól hajtva rohank a konyhába, konyhai törlőbe tekerem, majd rekordsebességgel megmosom a kezem.

– Rizs. Tudom, hogy van itthon. De hol... – Olyan ritkán eszem ilyesmit, mégis kell lennie valamennyinek, mert néha aztán rám jön, és kedvet kapok valami rizses ételhez. – Na gyerünk már, hol vagy? – Felrántom a szekrény ajtaját, amiben normál esetben lenni szokott, félretolom a tésztaakat és a cukrot, valamint pár konzervdobozt és... voilá! Megkönnyebbülten szorítom magamhoz az utolsó tasakot, a tartalmát a kevés tisztán maradt tálka egyikébe öntöm, majd beleteszem a mobilom. Kikapcsolt, már csak abban bízom,

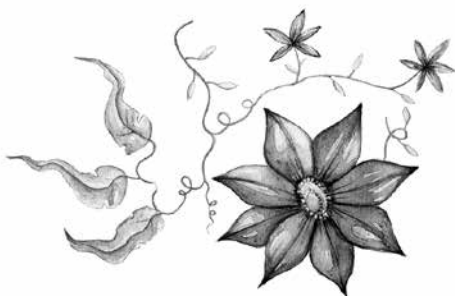
hogy legalább a rizs felszívja a nedvességet, és holnap ismét működni fog.

Hogy lenyugodjak, pár másodpercet várok, behunyom a szemem, mély lélegzetet veszek, a fejemet pedig a tenyereembe hajtom.

Micsoda nap!

Lehet, hogy ez egy jel. Talán vissza kéne bújnom a pizzamába, és egyszerűen itthon kéne maradnom.

Néhány hajtincs az arcomba lóg, a kontyomnak valószínűleg annyi, szemfesték mindenhol van, csak a szempillámon nem, mivel az előbb ösztönösen megdörzsöltem a szemem. Igen, talán tényleg itthon kellene maradnom. Másfelől, most már igazán jó volna valami normálisat is ennem...

2. fejezet

Laura

San Francisco csodaszép tavasszal. Akár egy életigenlő ölelés vagy egy élő műalkotás.

Hűvös szellő simogatja az arcom, egyik kezemmel szorosabbra húzom magam előtt a kabátom, miközben a másikkal a szusinkkal teli zacskót cipelem.

Szeretem ezt a friss, ugyanakkor viszonylag enyhe időjárást, ami errefelé uralkodik. Sosincs túl hideg vagy túl nagy forróság. A két véglet. Amikor annak idején ezt Jessnek elmeséltem, harsányan felnevetett. A szavai még ma is a fülemben csengenek:

– És ezek után te még Phoenixbe vágysz? Megőrültél?

Igen, meglehet, hogy őrült vagyok. Még sosem jártam ott. Még L.A.-ben sem, vagy hasonló klímájú városokban, de azzal nyugtatgatom magam, kizárt, hogy annyira rossz legyen. Egy kis hőség még senkinek sem ártott meg. Különben sem az időjárás miatt szeretnék odamenni, vagy innen el. Nem gondolom, hogy a jövőnket a hőmérséklettől kellene függővé tenni. Az időjárás valójában nem oszt, nem szoroz. A többit pedig meglátjuk, remélem, jól alakul majd. *Feltéve, ha egyáltalán felvettek*, nyilall belém a kétség, és a kabátom zsebében lapuló levelet hirtelen megint rettentő nehéznek érzem.

Igen... Minden jól alakul majd. Egyszerűen muszáj, hogy így legyen.

Igyekszem nem gondolni erre, belélegzem a körülöttem lévő nyüzsgést, magamba szívom az emberek és a világító égősorok látványát, mintha csak utoljára mennék végig a kínai negyed utcáin. Apró bárók és éttermek, neonreklámok, óriási kínai írásjelek mellett bandukolok, élvezve a sétát, az estét és ezt a pillanatot.

A Clay Streetre befordulva átvágok a pénzügyi negyedben, a szinte álomszerű, mégis színes utcákon, melyeknek a rohanás egy sajátos módját kifejezendő, egészen egyedi szívverésük van, és a város arculatát tucatnyi toronyház, valamint a rend és a szépség egy másik alakja váltja fel.

Nem sokkal később már ott is vagyok, lifttel megyek fel az ötödikre. Habozás nélkül dugom a kulcsot a zárba, hogy kinyissam Josh az egyik ilyen vagány toronyházban található lakásának ajtaját. A keskeny előszobában világító kis lámpa meleg fénybe vonja a helyiséget, ahogy belépek; felakasztom a kabátomat, és leveszem a cipőmet. Joshnak semmi nyoma, mindenesetre a nappalihoz és a konyhához vezető ajtó zárva.

Halkan bekopogok, benyitok, majd bedugom a fejem, hogy egy pillantást vethessek a szobára.

– Josh? – Az étkezőasztal dugig van. Papírok és könyvek tornyosulnak kusza összevisszaságban, vagy tucatnyi pohár mindenütt, a helyiség többi része a szokásos módon precízen rendben tartva – ami a gyér berendezéshez képest nem nagy művészet. Lakása meglehetősen sivár, minden színt nélkülöző, amit semmiféle feltűnő vagy személyes tárgy nem díszít. Egyetlen fotó, növény vagy regény sem található benne. Nemcsak minimalista, hanem csúcsmodern is. Olyasfajta egyveleg, ami engem sosem nyugőzött le különösebben, mert minden... a tökéletesség benyomását kelti. Olyan rideg, mármár steril. Akár egy kórházban. Nem is tudom. Valahogy hiányzik valami, ami a lakást otthonossá teszi.

Pedig Josh egyáltalán nem ilyen típus. Valószínű inkább csak arról van szó, hogy velem ellentétben ő nem igényli ily módon a hazatérés és az otthonosság jóleső érzését, vagy a saját négy fala között egyszerűen szereti, ha minden semmitmondó és lecserélhető. Amikor néhány hónappal ezelőtt megemlítettem neki, látszott rajta, hogy gőze sincs, miről beszélek, és próbált meggyőzni, hogy ez csak egy lakás. Semmi több. Ez az egyik fő oka, hogy nem költöztem Joshhoz; még csak meg sem fordult a fejemben. Na jó, azért sem, mert egyikünk sem hozta szóba soha. A mellékállás miatt sem, de elsősorban a szüleim által a testvéreimre és rám hagyott örökség miatt, ami révén megengedhettem magamnak egy saját lakást, és nem kellett horribilis összegű hitelt felvennem azért, hogy finanszírozni tudjam a tanulmányaimat. Így, ha van is tartozásom, az szinte semmiség, mégis, ha választani lehetne, azt kívánnám, inkább tornyosulna gigantikus méretű adóssághegy mögöttem. Mert az azt jelentené, hogy a szüleim még élnek.

– Hahó! – szólok ismét, ezúttal kicsit hangosabban. Majd átvágok a nappalin a helyiség másik végében lévő nyitott konyhába.

Semmi reakció. Biztos egy kis szünetet tart, és szundít egyet, gondolom. Ennek ellenére újra próbálkozom.

– Josh? – Hirtelen egy hangos csattanás hallatszik. A fürdőszobából vagy a hálóból, tőlem balra. Nem tudom pontosan kivenni. Leteszem a szusival teli zacskót, hogy megnézzem, minden rendben van-e, amikor a hálószoba ajtaja kinyílik, és Josh döbenten, sőt kissé talán ziláltan mered rám.

– Laura, te meg mit keresel itt? Igazán felhívhattál volna. – Boxeralsó. Borzas haj. Megköszörüli a torkát, majd gyorsan behúzza maga mögött az ajtót.

De miért húzza be az ajtót? Nem mintha, nem ismerném a hálószobáját, és hát egyedül van, szóval... Egyedül van... vagy mégsem?

Joshsal egymást bámuljuk, zöld szemében nyoma sincs semmi jelnek, amiből tudhatnám, igazam van-e, vagy sem, arca meg sem rezzen.

– Írtam, csak aztán lemerült az akksi, a mobilom pedig beleesett a vécébe – darálom monoton hangnemben, miközben a gondolataim már réges-rég egészen máshol járnak.

Josh kezével végigsimít simára borotvált állán, és akkor észreveszem. Rúzs nyomai látszanak ott és a száján is.

– Kérlek, mondd, hogy ez nem az, amire gondolok, vagy aminek látszik! – Az arcára mutatok, és mintha tudná, mi az, gyorsan törölgetni kezdi azokon a részeken, amitől az elkenődött foltok rózsaszínűvé halványulnak. Rosszul vagyok. Ezek szerint tényleg nincs egyedül.

– Nem tehetem – válaszolja határozottan, kezét leengedve, láthatóan feladva a nyomok eltüntetését. Bárcsak eszembe jutna valami frappáns, amit kapásból rávághatnék! Annyira szívesen megmondanám neki, mit gondolok, vagy leordítanám a fejét. Én azonban csak állok, némán.

Ami rosszabb, mint maga a tény, hogy ott a szobában, Josh háta mögött, egy nő fekszik, és hogy ez jóval kevésbé hat rám, mint amennyire kellene, hogy hasson. És jóval kevésbé szomorít el, mint amennyire kellene, hogy elszomorítson. De attól még igenis fáj. Lelkem mélyén üresség, beletörődés és fájdalom egyvelege gyülemlik. Talán harag. Igen, harag minden mennyiségben. Nem azért, mert jobban értékeli ennek a másik nőnek a társaságát, hanem azért, mert mindezt ilyen gyáva és nyomorult módon teszi. Szakíthatott volna velem, nem értem, miért kellett ilyen seggfejnek lennie, hogy egy tartós kapcsolatban valaki mást döntöget. A megcsalás rosszabb, mint a szakítás, mert az olyan, mintha szándékosan

akarna megbántani. Nyilván nincs ebben semmi új: van, hogy a szerelem elmúlik, a kapcsolatok tönkremennek. De könyörgöm, miért pont így? Senki sem szolgált rá ilyesmire. Ez annyira... megalázó. Végképp elszakad nálam a cérna. A harag forró lávaként tör utat magának az ereimen át.

Mondjuk, legalább nem hazudott. Bár már a gondolattól is nevetnem kell. Hogy is tehetne volna, hiszen gyakorlatilag rajtakaptam. Cseppet sem rontana az összképen, ha még hazudott is volna. Nem?

– És mióta?

– Nem hinném, hogy...

– Hogy mit hiszel, és mit nem, Josh, az engem úgy kábé két perce egy cseppet sem érdekel – szakítom félbe sokkal nyersebb hangnemben, mint amit magamról valaha is feltételeztem volna. Nagyot nyelek, és várok.

Arcomat fürkészve összepréseli ajkait, majd némi habozás után rávágja:

– Szilveszter.

Először biztosra veszem, hogy csak félrehallottam. És mindjárt kijavítja magát, hogy tévedett, rosszul mondta – még ha a látszat másról árulkodik is. Mindaddig, míg végre kezdem felfogni, hogy már három hónapja együtt vannak.

– Váó – suttogom, és képtelen vagyok elrejtteni eltorzult arckifejezésemet. Döbbenet bámulok rá, tátott szájjal. Az első szilveszter, amit külön töltöttünk, azóta, hogy megismertük egymást, és mialatt én Jess-szel Berlinben ünnepeltem, neki ezek szerint nem akadt jobb dolga, mint félrelépni.

– Figyelj, én el akartam... – Ám ekkor felemelem a kezem, hogy hallgatásra bírjam, majd mély levegőt véve összekulcsolom a karom a mellkasom előtt. Istenem, fel tudnék robbanni!

– Mit akartál? Elmondani? Ugyan már, Josh! És én még azt hittem, hogy egy közel négy éve tartó kapcsolatban ennél

azért már előrébb járunk. Bár abban is biztos voltam, hogy te rendes pasi vagy, és ennél kicsit több tartás szorult beléd. Bár csak már korábban megtetted volna ezt a szarságot, és nem csak most, ennyi év után. – Megrázom a fejem. – Egy titkos viszony? Szilveszter óta? Ez igazi lelki szegénységre vall. – A hangom megbicsaklik. A lakásban azt is hallani lehetne, ahogy egy gombostű leesik, hisz hosszú másodpercekig egyikünk sem szól semmit.

– Alszik? Ismerem? – De aztán nyomban meggondolom magam. – Tudod mit, nem akarom tudni. Van... van esetleg még valami, amit el szeretnél nekem mondani?

Josh pillantása nem enged, látom, ahogy a szája szólásra nyílik, de csak hogy a következő pillanatban újra visszacsukódjon. Kissé elveszettnek látszik, mintha már-már bánná, amit tett, mégsem mond semmit. Egyetlen megveszekedett szót sem. Annyi év után, és mindazok után, amit velem tett, semmi mondanivalója számomra.

És ekkor hirtelen rám tör a bánat és a csalódás. Majd a megbántottság érzése.

– Ti ketten bizonyára megérdemlitek egymást – suttogom, majd kissé erőteljesebb hangnemben még hozzáteszem: – És ha akarsz tudni, a szusit, amit hoztam, ezennel magammal viszem. – Még bemutatok neki a középső ujjammal, emelt fővel fogom a kajás szatyrot, és sietős mozdulatokkal felcibálom magamra a holmimat. A lakásához tartozó kulcsot a fogas polcára hajítom, majd a saját lakásomhoz valót egy határozott mozdulattal lerántom a kulcsomójáról.

Először azt hiszem, utánam rohan, hogy legalább a rossz lelkiismeret látszatát keltse, vagy mert még mindig érez irántam valamit. Vagy mert időközben megtalálta a szavakat, amiket az imént akart mondani, csak akkor nem sikerült neki. De nem ez a helyzet, akarva-akaratlanul kénytelen va-

gyok beismerni, hogy nem ez az este az a pillanat, amikor a kapcsolatunk zátonyra futott. Bizony nem...

Másnap feldagadt szemekkel, valamint erős fejfájással ébredék valamikor délben a kifeküdt és túlságosan szűk kanapémon, miután tegnap este, a Joshnál átélt sokk után, még jó darabig a gondolataimba merülve szeltem az utcákat. Bár mondanom sem kell, hogy ez alkalommal semmi szépet vagy elbűvölőt nem találtam bennük.

Szusival a kezemben, a Phoenixből érkezett levéllel, no meg egy jó nagy adag felháborodással caplattam végig a negyeden, a kaját magamba tömtem az egyik *Ferry Pláza* előtti padon, a *Bay Bridge*-re nyíló kilátással, és jó későn értem haza, ahol a rizsfürdőben lévő, végét megjárt mobilomon kívül semmi és senki más nem várt.

Így vagy úgy, de ezen is túlteszem magam, gondoltam. Akármennyire szép is San Francisco, most már semmi sem tart ebben a városban. Az égvilágon semmi.

Még ma felmondom a bérleti szerződést. Eddig is csak azért nem tettem, mert eljátszottam a gondolattal, hogy ameddig csak lehet, a városban maradok. Hogy Josh mellett legyenek, míg levizsgázik, és majd együtt kitaláljuk, hogyan tovább. Mert számomra ez a kapcsolat sokat ért, olyasmit, amiért érdemes küzdeni. Már csak azért is, mert egykor fülig szerelmes voltam Joshba. Bár, ha úgy igazán magamba nézek, akkor... rá kell jönnöm, hogy már nem vagyok. Még hozzá jó ideje nem.

Mindig is kedveltem, és élveztem a társaságát. Jó volt vele, és bonyodalmaktól mentes, ám ha őszinte akarok lenni magamhoz, sosem volt az a mély szerelem és elsöprő szenvedély; elég korán elmúlt a másik utáni örült vágyakozás is. Ellenben összekötött minket a barátság, a bizalom és a szeretet, melyek számomra legalább ugyanolyan értékkel bírtak, ezért fájtt annyira a tegnapi eset. Josht viszont láthatóan nem ráz-

ta meg, hiszen neki továbbra is megvan az, ami kettőnknek megvolt, még annak árán is, hogy az utóbbi hónapokban nem egyszer tiporta lábbal a kapcsolatunkat.

És nemcsak a titkos viszony miatt, hanem azzal is, hogy tőlem annyi rugalmasságot és kompromisszumkészséget követelt, amennyire ő soha nem lenne képes. Legalábbis ami az én személyemet illeti. Ő mindig mindent spontán akart csinálni, egyszerűen csak gondolni egyet és kimozdulni, valami izgalmat megélni, és egyre kevesebb megértést tanúsított, amikor nekem sem erőm, sem kedvem nem volt ehhez. Vagy amikor valamit el akartam tervezni, és olyasmi került szóba, ami az elkövetkező hétnél némileg távolabbi jövőbe mutatott. Az szerintem még oké volt, hogy ő nem igazán érezte szükségét, hogy átöleljen, pedig én szerettem volna. Az viszont már kevésbé volt rendben, ha nekem semmi kedvem nem volt vele szexelni.

Ez már rég nem rólam szólt, a kívánságaim, a félelmeim vagy az álmaim nem számítottak. Már nem rólunk szólt. Nem igazán figyeltünk egymásra – és már régóta nem volt mit mondanunk a másiknak.

Amióta csak eljöttem tőle, azon tűnődöm, hogy lehet az, hogy nem vettem észre semmit. Azonnal tudnom kellett volna. Vagy azzal a másik nővel kapcsolatban, aki egy ideje az élete része lett, hogyhogy nem tűnt fel semmi; ha csak pár apróság is. Hogy esetleg másképp nézett volna rám, vagy másképp viselkedett? Vagy hogy más lett volna a szex közöttünk? Ritkább, igen, de hogy másmilyen?

Bár hiába rágódom ezeken, úgysem visznek előbbre, és azzal is tisztában vagyok, hogy sosem kapok rájuk válaszokat. Szóval nem tehetek másként, egyszerűen el kell engednem, magam mögött kell hagynom és le kell zárnom ezt a fejezetet. Még ha ezt sokkal könnyebb is mondani, mint megtenni. Ez a rengeteg kérdés amúgy sem használ semmit. Nem én

vagyok az, aki félrelépett, és mit számít már, hogy észre kellett volna-e vennem. Én nem bántottam meg. Ő viszont engem igen. Odajöhetett volna hozzám... Elmondhatta volna, mi az, amit hiányol, vagy azt, hogy már nem szeretné velem folytatni. Nem is, kötelessége lett volna így tenni! Ehelyett úgy döntött, hogy velem marad, hazudik nekem, és ezzel saját magának is, és ha csak belegondolok, hogy szilveszter óta milyen gyakran feküdtem az ágyában és a karjaiban, holt már megvolt az a másik, felfordul tőle a gyomrom. Az a mocskos szemétláda!

Miközben felülök, és kisimítom a hajam az arcomból, hirtelen az a gondolatom támad, hogy talán új HIV-tesztet kellene csináltatnom. A kapcsolatunk elején sikerült rávennem Josht, hogy csináltasson egyet. Megmondtam, hogy a fogamzásgátló ellenére csak akkor fekszem le vele óvszer nélkül, ha teszteltette magát. Le sem tagadhatom a bennem lévő orvost, de akkoriban örültem, hogy mindenféle keckekezés nélkül beleegyezett. Bár nem győzte hangsúlyozni, hogy korábban mindig gumival védekezett, és kizárt, hogy neki HIV-fertőzése legyen, én mégsem engedtem. A kondom ellenére is ugyanúgy elkaphatta volna. Ennek valószínűsége ugyan csekély, de nem nulla. Akkoriban hozzám hasonlóan ő is orvos akart lenni, vagyis ezt ő is ugyanolyan jól tudta. Ráadásul, ami a kérdést illeti, nyugodtan hazudhatott volna. És pontosan ez az, ami most kétségeket ébreszt bennem. Vagyis a legjobb, amit tehetek, hogy az elkövetkező napokban ismét elmegyek egy vizsgálatra, ami nemcsak ezt, hanem a többi gyakran előforduló, nemi úton terjedő betegséget is lefedí. Ki tudja, Josh az új játszótársával vagy barátnőjével, vagy nevezzük bárhogy, rendszeren védekezett-e.

Lehet, hogy kissé paranoiás vagyok, de a betegségeknek ezt a fajtáját korántsem szabad félvállról venni. Még ha a HIV manapság jól kezelhető is, attól még gyógyíthatatlan

betegség marad. És ennek semmi köze a bizalomhoz vagy a túlzott érzékenységhez. Vagy ahhoz, hogy most éppen pocsekül érzem magam.

– A picsába! – szitkozódok halkán, megdörzsölöm a szemem, majd felnyögök. Valahogy úgy érzem magam, mintha nekifutásból lelöktek volna arról a hídról, pedig csak biztos távolságból kémleltem, miközben elnyámmogtam a szusit.

Kimerülten és elcsigázva, kezemmel a halántékomat masszírozva, még mindig képtelen vagyok elhinni, mi történt velem tegnapi. Hogy ennek az egésznek így kellett véget érnie. Hogy nem beszéltük meg, és semmit sem tisztáztunk. Josh egyik pillanatról a másikra eltűnt az életemből, és ami még ennél is rosszabb, hogy kénytelen vagyok beismerni, ez így volt rendjén. Az élet néha kisiklik a normális kerékvágásból, nem számít, mennyire kétségbeesetten szeretnénk a sínen tartani.

Mégis pocsekül érzem magam, hazudnék, ha mást állítanék. Ha akarom, ha nem, hiányzik nekem. Hiszen sokáig biztos pontja volt az életemnek. Túlságosan is sokáig.

És amikor ezeken töprengök – a kezdeten, a végen, és azon, ami köztünk volt, de amit most elveszítettünk, még akkor is, ha nem volt tökéletes, vagy a nagy szerelmen, habár az vélhetően már a kezdetektől fogva sem *örökre* szólt –, potyognak a könnyeim. Egyszerűen mindent utálok ebben a helyzetben, és soha nem gondoltam volna, hogy velem egyszer ilyesmi történik.

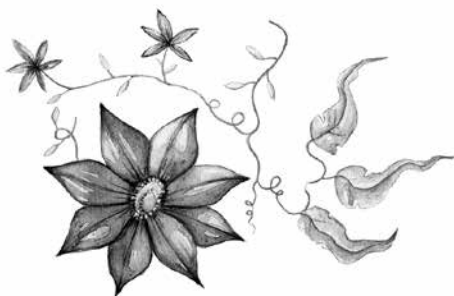
Egyik felem szeretne felkelni és nekilátni ennek a napnak, a másik felem viszont továbbra is szívesen dagonyázna az emlékekben, a gondolatokban és mindenféle agyament kérdésekben. Hát rendben.

Rendben, rendben, rendben!

A fájdalom is rendben.

Egyszóval inkább visszafekszem, magamra húzom a takarót, jól bepackolom magam, és bekapcsolom a tévét. Valamilyen dokumentumfilm megy, ami egy hangyányit sem érdekel.

A képernyőt bámulom, de gondolataim messze járnak, és szinte észre sem veszem, hogy elszállt az idő. Az órák, a nap, az egész világ...

3. fejezet

Laura

– Mi a fene...? – Hunyorítok, és a kezemben lévő, elmosódott valamit figyelem. Többet is pislognom kell, hogy valamelyest lássak, és fintorgok, mikor felismerem, hogy egy *Cheetos Crunchy Cheese* az, amit szorongatok. Majd végignézek magamon, és rájövök, hogy ez nem az egyetlen Cheeto az életemben: nemcsak magamat, de a takaró egy részét és a kanapét is teljesen betemettem ezzel az izével, miközben az üres zacskó magányra ítélve hever a nappali padlóján.

Francba! Elaludtam, egy hülye Cheetóval a kezemben.

Oké, ebből elég. Sürgősen fel kell kelnem. Vagy zuhanyoznom végre. Még jobb lenne, ha az életem irányítását is ismét a kezembe venném. Joshnak már így is éveket ajándékoztam az életemből, nem kellene még ennél is többet elvesztegetnem. Két napnyi teljes önsajnálát és borzalmas tévészés már elegendő kell, hogy legyen. Talán volt az három is... Az időérzésem totál kipurcant.

Kissé undorodva rázom le magamról az ételmaradékot, majd a kanapén a mobilomat keresem. Ekkor eszembe jut, hogy az valószínű még mindig félholtan hever a rizsfürdőben, hisz azóta az égvilágon semmi indíttatásom nem volt, hogy bárkivel is beszéljek. Csak egy valamire vágytam, csendre. Nyugalomra. Azt akartam...

Gőzöm sincs, mit akartam. Azt viszont tudom, most mit akarok, előretekinteni.

Mély levegőt veszek, kikotrok pár összecsomósodott hajtincset az arcomból, és amennyire az állapotom engedi, méltóságteljesen indulok el a fürdőszobába, mivel a hólyagom már igencsak méltatlankodik. Ha már ott vagyok, megmosom a fogam, és hálát adok az univerzumnak a fogselyemért, na meg a szájvízért. Közben kerülöm, hogy a pillantásom a tükörrre essen. Arra ugyanis még nem állok készen.

A nappaliba visszavezető úton a szemem megakad a kabátomon, amit hanyagul a földre hajítottam, ahelyett, hogy rendesen felakasztottam volna. Így hát lehajolok, hogy felvegyem, ám ekkor kiesik a zsebéből a boríték, amiről teljesen megfeledkeztem.

Hogy felejtettem el a Phoenixből érkezett levelet? És ezzel a választ a kérdésre, hogyan tovább?

Erősen markolom a borítékot, miközben felemelt fejjel a konyhába tartok, hogy kiszabadítsam az okostelefonom a rizsfürdőből. Első látásra egész jól néz ki, nincs karcolás a kijelzőn, a nedvesség is felszívódott. Jó lenne, ha működne is, bár az erre irányuló reményeim egyre inkább halványulóban vannak.

A mobillal az ágyam felé szlalomozok, mert továbbra sem érzek magamban elég erőt, hogy felszámoljam a nappaliban uralkodó káoszt.

Csupa ellentmondásos gondolat kavarg a fejemben ideoda csapongva, amikor sóhajtozva a puha matracba süppedek. Egyszerre tiszták és kaotikusak, logikusak és keszekuszák – ezzel aztán nem sokra megyek. Mivel ugyanolyan nyugtalanok, mint minden bennem. Hát a szívem? Szabályosan lüktet. Hangosan, nehezen és erőteljesen. Mintha még mindig nem jutott volna dűlőre, valójában mekkora fájdalmat okoztak neki. Hogy ez csak egy aprócska, szinte említésre sem méltó karcolás volt-e, vagy inkább egy vágás, aminek időre van szüksége a gyógyuláshoz, vagy egy egész kráter, amit ösz-

sze kell varrni. Megsérült, de nem tört össze. Egyike azon dolgoknak, amiért a mai nap hálás lehetek. Elvégre nap mint nap hálásnak kellene lennünk valamiért, és azt hiszem, én ma ezért leszek.

Ugyanis a seggfej exemért, valamint a tönkrement telefonomért nem lehetek. Baszki! Már két éve akarok egy újat venni magamnak, és lehet, hogy az univerzum így szeretné közölni velem, hogy most már végképp ideje cselekedni. Az akksija egyre gyorsabban merül le, az alkalmazások folyton lefagynak, és úgy általában, ez egy igen érzékeny készülék, aminek, ha lehet ilyet mondani, lelke van.

Na de mégis, itt az ideje egy újnak.

A levelet egyelőre félreteszem, mert először is egy új mobilról kell gondoskodnom magamnak. Csak remélem, hogy ettől nem leszek túlságosan idegbajos. Így hát morgolódva az ölembe húzom az éjjeliszekrényről a laptopom, felnyitom, és az egyik billentyű rövid lenyomására bekapcsol a kijelző.

Telefonszerződést nem kötök, én szeretem a feltöltőkártyát – mert sokkal rugalmasabb, és miért fizetnék valami olyasmért, amit nem is veszek igénybe –, így egy olcsó, ám viszonylag új modellt választok, ami remélem, legalább olyan sokáig bírja majd, mint az előző. Két napon belül ki is szállítják. Fizetés PayPallal. Tökéletes. És pikk-pakk, már el is van intézve. Jó érzés. Mosolygok, hiszen a nem létező tennivalólistámon kipipálhatok egy tételt az újrakezdés érdekében. Ez sem rossz érzés...

De csak addig, míg a Skype ikonja fel nem villan, rámutatva az olvasatlan üzenetekre, a nem fogadott hívásokkal egyetemben. Mikor rákattintok, jószerivel eláraszt a levélfolyam. Számptalan üzenet ugrik fel a nővéremtől, lelki szemeimmel magam előtt látom Jess alakját, ahogy ezeket itt egyesével megírja. Először vidáman, majd teljesen beparázva, a végén pedig roppant dühösen, remélve, hogy senki sem bántott,

mert a saját két kezével akar megfojtani engem. A legutolsó levelében meglehetősen egyértelműen fogalmaz ezzel kapcsolatban.

Kissé félrebillentem a fejem, és hunyorítok. Tényleg azt tervezi, hogy jól ellátja a bajom, kitépi a hajam, aztán eltöri az összes csontom? Vajon van fogalma róla, milyen baromi nehéz ezt kivitelezni? Az több, mint kétszáz csont, és... á, itt áll a levelében:

Csak ne játszd a nagyokost, tudom, milyen sok van belőlük.

Valószínű, nem ez volt a szándéka, de ahogy az üzeneteit olvasom, olyan jó kedvem támad, amelyet péntek este óta egyetlen elfoglaltság sem váltott ki nálam. Nem mintha olyan sok lett volna.

Szélesen vigyorral az arcomon hívom fel, és nem telik bele öt másodpercebe, máris bejelentkezik.

– Neked elment az eszed? – kiabál rám, miközben tekintete újra és újra az arcomat fürkészi, hogy meggyőződjön, minden rendben van-e. Az igazság az, hogy Jess nagyon is gondoskodó típus, csak még nem tudja.

– Jól vagyok.

– Csak amíg nem találkozunk, mert onnantól kezdve nem leszel – sziszegi.

– Igen, az üzeneteidben, amik száma úgy érzésre vagy száztizenkettő, már elég világosan az értésemre adtad.

– Ne szemtelenkedj! – mutat rám szigorúan az ujjával. – Halálra aggódtam magam! De most komolyan, fogalmam sem volt, mi van veled, Laura! – A szavai nyomban le is törlik a vigyort a képepről. A szavai, a nézése és az enyhe remegés a hangjában.

– Annyira sajnálom!

– Mégis mi a fene történt? Már rég jelentkezned kellett volna!

– A végém kinyírta a mobilom, az exem pedig már másnak szenteli a szerelmét.

– Várj! Mi van? – hökken meg zavartan pislogva.

– Értsd szó szerint!

Tágra nyílt szemmel mered rám.

– Josh... mással kefél?

Egy pillanatig gondolatban eljátszadozom ezzel a mondatdal.

– Őszintén szólva az én verzióm egy kicsit jobban tetszik.

– Szóval már nem vagytok együtt? – Jess most teljesen úgy fest, mint akinek mindent töröltek a fejéből... egészen addig, amíg mindenféle előjel nélkül hirtelen rám vigyorog.

– Azt mondd meg, hogy ebben a sok szarságban mégis mi az, aminek ennyire örülsz? Keresztbe font karral, hitetlenkedve bámulok rá.

– Már nem vagytok együtt.

– Megakadt a lemezjátszó?

– Jaj, ne haragudj! Együttérzőbbnek kellene lennem, először is illene úgy tennem, mintha sajnálnám. – Megköszörüli a torkát, majd hatalmas szemeket meresztve szomorú kutya tekintettel néz rám. – Annyira sajnálom, hogy megszabadultál ettől a szellemileg korlátolt és megbízhatatlan pasastól, és végre az az erős nő lehetsz, aki legbelül mindig is voltál. – Jess ártatlanul rebegetteti szempilláit, miközben én tátott szájjal, szótlánul bámulom. – Ugyan, kérlek! Tudod, hogy sosem hazudnék neked Laura, márpedig, ha most azt mondanám, hogy pedig mennyire kedveltem Josht, vagy hogy mindig is azt gondoltam, ő a tökéletes számodra, az színtiszta hazugság lenne.

– Sejtelmem sem volt, hogy ennyire rossz véleménnyel vagy róla. És... nem is tudom. Hogyhogy nem mondtál soha

semmit? Mellesleg soha nem volt különösebben érzéked a tapintatosságához, de ez most még hozzád képest is erőse sikeredett.

– Mégis mit kellett volna mondanom? Szerintem elég idős vagy ahhoz, hogy meghozd a saját döntéseidet és elkövesd a saját hibáidat. Bízom benned, és tudtam, ha nem klappol valami, arra magadtól is rájössz – vonja meg a vállát Jess, én pedig hangosan fújatok.

– Igen, mint ahogy a jelenlegi ábra is mutatja, remekül sikerült, és nagyon résen voltam. A viszonyát gyakorlatilag az arcomba kellett vágnia ahhoz, hogy végre nekem is feltűnjön.

– Az ott, ugye, nem valami kaja a hajdában?

Kapkodva átfésülöm a hajam, majd egyszerűen csak a fülem mögé tűröm.

– Ne tereld el a témát! Kemény napokon vagyok túl, oké?

– Tényleg ennyire bánkódsz miatta? Megcsalt téged. Senki nem csolja meg a párját, ha szereti, és hajlandó küzdeni érte. Josh nem szeretett téged. Vagy legalábbis nem úgy, ahogy megérdemelnéd. Úgy kezelt, mint valami magától értetődőt, mintha te... – Jess vadul hadonászik a kezével. – Ah, gőzöm sincs. Mintha lecserélhető lennél, nem pedig a legértékesebb dolog az életében. Ez pedig – hangsúlyozza, miközben átható tekintettel néz rám – nem olyasmi, amivel meg kellene elégedned. A szerelem nem ilyen. Abban az embernek a kivételnek kell lennie, nem a szabálynak.

– Ez nem abból a filmből van... Na, mi is volt a címe?

Jess azonban félbeszakít és leint.

– Tök mindegy. De komolyon gondoltam. Te csodálatos vagy, Laura! Josh nem érdemelt meg téged. Semmiben sem vitt előbbre, nem támogatott. A fenébe is, mindig csak azt tette, amit ő akart, és elvárta tőled, hogy te is vele tarts. Te pedig megtetted!

Homlokomat ráncolva gondolom végig a szavait.

– Azért annyira nem voltunk rosszak Joshsal – bököm ki végül, és fogalmam sincs, miért sietek a védelmére. Talán, hogy valójában magamat védjem. Elvégre olyan hosszú ideig együtt voltam vele, és tökéletesen megfelelt számomra.

A nővérem felhorkan.

– Viszont jók sem voltatok. Mondd csak, mikor fordult elő utoljára, hogy tett érted valamit? Mármint, valami olyat, aminek jelentősége van? Valamit, ami mélyebb annál, mint mondjuk beállítani este tizenegykor egy nyamvadt virágcsokorral, amit tankolás közben látott meg, vagy egy lepukkadt kioszkban vett. Csak egyetlen dolgot. Egyetlenegyet, ami értékes, ami miatt visszasírod őt, és a vele töltött időszakot.

Töröm a fejem. Nagyon töröm, de az egyetlen, amit találok, az az üresség. Egy könnycsepp gördül végig az arcomon, amit sietve letörölök. A Jess szavaiban megbúvó igazság ugyanis sokkal jobban fáj, mint az, hogy Josh megcsalt.

– Jól ismertük egymást, barátok voltunk, és...

– Ő barátnak is elég gyenge mutatvány volt. San Franciscóba költözött, anélkül, hogy megbeszélte volna veled, New Yorkba ment egy hathetes szakmai gyakorlatra, anélkül, hogy előtte egy szóval is említette volna, elfelejtette a születésnapodat és az évfordulókat. Laura, egyszer teljesen begőzölt csak azért, mert aznap nem volt kedved elmenni vele vacsorázni. Egy indiai étterembe. Mikor te allergiás vagy a curryre!

– A szavai hallatán összerezzenek. Tisztában vagyok vele, hogy egytől egyig igazak, hisz mindaz, amit a nővérem felsorol, az utóbbi napokban bennem is realizálódott, csakhogy én... A francba! Sóhajtozva megdörzsölöm a szemem.

– Tudom – ismerem el, bár nem vagyok biztos benne, hogy az összképet nézve ez javít-e vagy éppenséggel ront a helyzeten. De talán mindegy is, talán csak egyszerűen el kellene felejtenem.

– Megnézted a levelet? – kérdezi aztán Jess, és őszintén hálás vagyok neki, amiért ejti a Josh-témát.

– Nem. Őrületségnek hangzik, ha azt mondom, hogy ki-ment a fejből?

– Határozottan. Na gyerünk, hozd ide és nyisd ki!

– Már itt van.

– De ezúttal tényleg. – Bólogatok. Igen, ezúttal tényleg. Már úgyszincs veszítenivalóm, csak nyerhetek. Elsősorban bizonyosságot.

Nagy levegőt követően a borítékért nyúlok. Észreveszem, hogy a levél, az egész Josh-ügy után, már nem is tűnik olyan súlyosnak a kezemben. Persze továbbra is nagyon rossz lenne, ha megtudnám, hogy nem vettem fel, és nem én kaptam meg az állást, de ha mégis, akkor legalább nem lenne semmi, ami visszatartson, és amin rágódnék. Akkor ugyanis fognám magam, és egyszerűen továbbállnék. Hogy egy új fejezetet kezdjek. Egy mindenféle megbánás és büntudat nélkülit. És nem egy olyat, amiben bárkire is tekintettel kellene lennem.

A szakítás óta először tör rám olyasvalami, mint az eufória vagy a tettvágy.

Határozott mozdulatokkal megfordítom a borítékot, és feltépem. Papír szakad, és ez a hang a csontvelőmig hatol; egy pillanatra muszáj megállnom, mielőtt sikerülne kihúznom a boríték tartalmát. Jess izgatottan figyel, látom a szemem sarkából. Egy egyszerű, már-már jelentéktelen papír, melynek néhány nyomtatott betűje képes eldönti, az álmom valóra válik-e, vagy sem.

Kihajtogatom, majd vadul dobogó szívvel olvasni kezdem, miközben érzem, hogy a hóhullám és az idegesség szétárad a testemben, a légzésem pedig felgyorsul.

– Na? – sürget Jess. – Mi áll benne? A francba, innen nem látom rendesen.

Tátott szájjal és tágra nyílt szemmel ereszttem le a levelet, és hagyom az ágyra esni, miközben a falat bámulom.

– Istenem, az örületbe kergetsz! Mondd már! Sikerült? – Nővérem hangja csupán tompán jut el a fülemig, mert a gondolataim és az érzéseim most mindent túlharsognak. Mintha nyári zivatar támadna a fejemben.

– Felvettek – suttogom.

– Mi? – kiáltja Jess, én pedig ismét odafordulok, és egyenesen a szemébe nézek. Közben érzem, hogyan növekszik a gombóc a torkomban.

– Sikerült! Júliustól rezidens leszek a Whitestone Hospitalban. Phoenixben. – A szám elé kapom a kezem, de már így sem tudom elfojtani a kitörő zokogást.

A nővérem arca csak úgy piroslik a meghiúsultságtól, a szeme megtelik könnyekkel, miközben fojtott hangon így szól:

– Olyan büszke vagyok rád! Én megmondtam, hogy sikerülni fog!

– Igen, megmondtad. – Egész arcom csak úgy ragyog a boldogságtól, és most már biztosan tudom, hogy minden úgy jó, ahogy van.

Újra és újra elolvasom az írást, csak hogy valóban biztos lehessen benne, nem csupán képzelem az egészet. Aztán még kicsit beszélgetek a nővéremmel. Az álmainkról, a jövőnkről, az emlékeinkről, a jókról és a rosszakról is. Azokról a dolgokról, amiket szívesen elfelejtenénk, de nem lehet, és azokról, amikre már alig emlékszünk, pedig szívesen megtartanánk az emlékezetünkben.

Órák telnek el, és én fáradtnak érzem magam. Fáradtnak és elégedettnek, mert ez a beszélgetés valami olyannal ajándékozott meg, mint a belső nyugalom.

Néha talán csak azért történnek dolgok, mert meg kell történniük. És van, hogy először igazán fájniuk kell ahhoz, hogy aztán jól tegyenek.